

Náci katonai szervezetek alakulnak Nyugatnémetországban az angol-szász megszállók elnéző politikája következtében. Münchenben nemzetközi hajózársaságok részére matrózokat toboroznak, kizárólag a Wehrmacht volt embereiből. Német vezérkari tiszték a II. világháború történetét írják. Sok helyen a német ifjúság kiképzését is volt tisztekre bízzák. (L'Humanité.)

*

Huszonkét magasrangú német vezérkari tisztet bocsátotak el az amerikaiak a marburgi fogolytáborból. A tisztek eddig az amerikai hadügyminisztérium hadtörténelmi osztályának megbízásából közreműködtek a második világháború történetének megírásában. (Neues Deutschland.)

*

New-Yorkból olyan hírek keltek szárnyra, hogy az oroszok márciusban vagy áprilisban rendezik meg azt az atombombagyakorlatot, amelyet legutóbb az USA a Bikini-szigeten tartott. A bombát az Északi Jegestenger környékén, Novaja Zemlja körül robbantják fel. A hírrel kapcsolatban a lap több olyan amerikai véleményt is közöl, amely kétségbevonja, hogy az oroszok az atombombát ilyen gyorsan állították volna elő. (Aftonbladet.)

*

Új orosz fegyverekről ad hirt az Aftonbladet párisi jelentésében is és azt állítja, hogy ez a fegyver még félelmetesebb, mint az atombomba. A lap megerősíti, hogy Szibériában Atomgrád néven új város épült. Egy másik új célzató fegyvergyár is épült a Kaukázusban. Az ott folyó kísérletek azt mutatják, vajjon a kozmikus sugarakat miként lehet a hadviselés szolgálatába állítani. (Aftonbladet.)

*

Készen áll Alaszka védelmi terveze, írja az Ullus. Az amerikai légierő parancsnoksága már hosszú idő óta titkos munkával kiépítette az amerikai légierő számára az alaskai terepet, ahol radarállomásokat és földalatti hangárokat helyeztek el. (Ullus.)

*

Alaszka katonai megerősítése. Tizenöt „C-84” típusú amerikai repülőgép Alaszkába repült, hogy résztvegyen az ottani hadgyakorlatokban. A repülőgépek az egyik gyaloghadosztály légénységi állományaiban 150 embert, igen sok katonai megfigyelőt, közöttük számos kanadai tisztet is szállítottak Alaszkába. Ugyanílyen célból Alaszkába indult 15 „C-82” típusú repülőgép, amelyen ágyúk és teherautók szállítását akarják kipróbálni. (Associated Press.)

Eisenhowers own story of the War.

(Eisenhower: A háború története) Alfred Scherz kiadás. Bern, 1947. 279 oldal.

(Folytatás.)

Az a szükségesség, hogy hatalmas mennyiségű *hadianyagot* kellett az Egyesült Államoktól Angliába átszállítani és a szigetországon belül is továbbszállítani, a sok jó kikötő és a hibátlanul működő vasúti hálózat révén aránylag simán volt kielégíthető. Az európai szárazföldre való átjutás pillanatától kezdve azonban ezekre nem lehetett számítani. Ugy gondolták, hogy az utánszállítás legnagyobb teljesítményeire a francia partvidéken és Cherbourgnál az első két hónapban lesz szükség. Ezért a Bretagne kikötőinek — elsősorban Brest, Lorient, St. Nazaire és Nantes-nak mielőbbi helyreállítására kellett felkészülni. Üzembehelyezésük időpontjáig két *mesterséges kikötőberendezést* (Mullberry „A” és Mullberry „B”) kellett igénybevenni. Egy harmadik mesterséges kikötőberendezés a Quiberon-i öböl számára létesült.

Az amerikai haderő utánpótlását az említett francia kikötőkben — az angolét pedig a La Manche csatornamenti kikötőkben, ideértve Ostendet és Antwerpent is — készítették elő. A hadjárat folyamán ezek a tervek nem voltak teljes egészükben végrehajthatók, de — Eisenhower adatai szerint — az *utánszállítás* és *ellátás* zavarait rugalmasan sikerült kiküszöbölni.

A német vezetés is tisztában volt a kikötők jelentőségével. Elrendelték, hogy Bordeauxtól Antwerpenig a kikötők véderői utolsó emberükig és utolsó töltényükig tartsanak ki. Hitlerék számoltak azzal, hogy a partraszállás itt-ott sikerülhet, de az utánszállítást és az ellátást akarták megakadályozni. Nem számítottak azonban *mesterséges* (hordozható) *kikötőberendezésekre*. Ezeket és az előkészületeket sikerült titokban tartani előttük. Az amerikai főparancsnok dicsőreleg és elismerőleg emlékezik meg az ellátást irányító közegei munkájáról.

Az angolszász hadvezetés feltételezte, hogy a németek a partraszállást a calaisi partvidéken várják. Ez a rész fekszik legközelebb Angliához, ezt lehet légi erővel legkönnyebben védeni és innen legrovidebb az út a Ruhrvidék és Németország belseje felé. Itt összpontosították a 15. német hadsereget.

Az invázió előkészítői mindent meg is tettek, hogy a németeknek ezt a hiedelmét még jobban megerősítsék. E célból nagyarányú és részletekre is kiterjedő *megevesztő műveletek* egész sorát használták fel. Amellett, hogy a tényleges átkelés céljait és előkészítését tartották szem előtt, megevesztésül más területre vonták át készenlétbe helyezett erőiket. Főleg Anglia keleti és délkeleti kikötőiben helyezték látszólag a felvonulásra szánt csapatokat, mivel számítottak az ellenséges légi felderítés várható kiértékelésére és arra is, hogy német hírszerzőknek mégis csak sikerülni fog angol területre is átjutni.

Még a hajók összevonásánál is *tüntető és megevesztő rendszabályokat* alkalmaztak. Szállító hajórajokat egyesítettek a Themze torkolatánál, Dovernél és keletangliai kikötőkben.

A *légi bombázásokat* is ilyen értelemben folytatták. Mintha a Pas de Calais és az emögötti terület lett volna számukra fontos. Mintha a V-1 kilövő helyei jöttek volna ott elsősorban számításba. A *hordozható kikötőberendezéseket* az utolsó pillanatokig a Selsey-öbölben (jóval keletebbre a tényleg szándékolt helytől) visszatartották. Még a június 6-iki partraszállás után is fenn akarták tartani azt a hiedelmet, hogy a normandiai hídfő nagyszabású tüntetés és a főtámadás Calais irányában csak még ezután következik.

És a németek tényleg hitték ennek. A német 15. hadsereg július végéig nem mozdult helyéről.

*

Említve már, hogy a kiadott utasítás alapján a stratégiai légi erőt nem rendelték Eisenhower alá. Az amerikai hadászati légihad és a RAF nagybombázó kötelékei továbbra is a Szövetséges Vezérkari Főnökök kezében maradtak. Eisenhower ezt a felfogást nem osztotta. Nemcsak azt kérte, hogy a *hadászati légi erőket* is, legalább közvetle-

nül a partraszállás előtt és után rendeljék neki alá, — de működésüket is más változásban kívánta. Szükséges volt szerinte, hogy a légi bombázások Északnyugat-Európa, elsősorban Franciaország vasúti hálózatát rombolják szét.

Bár e terv ellen komoly ellenvetések merültek fel, a Szövetséges Vezérkari Főnökök április közepétől új szabályozással eleget tettek a főparancsnok kérésének. A két hadászati légierőt és a harcászati kötelekeket Tedder légügyi tábornok alatt összevonva alárendelték a főparancsnoknak.

Már 1944 januártól kezdve történtek bombázások a német repülőipar megbénítására irányuló célzattal, ez év nyarán pedig elérték, hogy a német légierő nemcsak ipari termelését vesztette el jórésztben, de az üzemanyaghiány folytán kiképezni sem tudta utánpótló egységeit. Minél jobban közeledett a partraszállás időpontja, annál inkább nyilvánvaló lett, hogy a német légierő végzetesen alulmaradt.

A „D“ napig a *hadászati légierő* oly alaposan rombolta szét a német vasúti szerkezetet, hogy tartós mozdony- és egyéb gördülőanyaghiányt okozott, a szénkészlet ekkor már csak hat napra volt elegendő. A harcterülethez vezető közlekedési vonalakon többek között 74 műtárgyat tettek használhatatlanná.

Természetes, hogy a francia és belga területen folyó kíméletlen bombázások a lakosság körében is súlyos áldozatokat okoztak. Eisenhower ismerteti azokat a megbeszéléseket is, amelyeken hajthatatlan álláspontját kerestülvitte.

1944 tavaszától a *hadászati légierő* nagyobb mértékben vetette magát Németország fogyó üzemanyagkészleteire. Egy hónapi bombázás után a német termelés 80%-ra süllyedt, 1944 decemberében pedig már 30%-ra.

Ezekkel az előkészítő légi műveletekkel párhuzamosan folytak a csapatok *partraszálló gyakorlatai* is. Nemcsak kiképzési szempontok vezettek itt, bár kétségtelenül ez volt a főcél, hanem azt is meg akarták állapítani, hogyan reagál az ellenfél a fokozott tevékenységre az angol kikötőkben.

Április 26-án hajtották végre az első nagyszabású partraszálló gyakorlatot Plymouth kikötője mentén. A „Tiger“ fedőnevű gyakorlatnál balesetek következtében jelentős ember- és anyagveszteség keletkezett. De mindenesetre további tapasztalatul használták a folyamatosan kezdődő többi gyakorlatához, amelyeket Délnyugat-Anglia partvidékein tartottak.

Két évtizede elmúlt, hogy olyan vihar és hullámvás lett volna a tengeren, mint 1944 júniusában. Ta'án ez is okozta, hogy a németek nem számoltak közeli időpontban a támadással. De június 5-én hajnali 4 órakor Eisenhower véglegesen döntött: *Másnap megindul az invázió!*

Június 6-án holdtölte volt és apály a partokon, amikor az angol-szász támadók első osztagai partraszálltak. Itt is sikerült a meg-tévesztés. A németek a műveleteket teljes sötétségben és kikötők közelében várták. Ehelyett sziklás, zátonyos, csaknem megközelít-hetetlen partrészek voltak célként kitűzve. Éjjeli bombázók röviddel éjjél után csaptak a német állásokra. Hajnali szürkületig a RAF. 1136 gépe, összesen 5800 tonna bombát zúdított tíz megjelölt part-védelmi ütegrendszerre Cherbourg és Le Havre között. Utána az amerikai légierő 1083 gépe félórával a támadás előtt 1700 tonnát dobott a partvédelmi berendezésekre, majd közepes és könnyű bombázók a partvidék és a mögöttes terület céljait bombázták.

Az első 24 órában a *hadászati légierő* 5309 felszállást, a *harcászati* pedig 5276 felszállást hajtott végre.

Az előkészítő bombázás után a szövetséges hadiflotta csaknem észrevétlenül jutott a francia partokig. Egyetlen tengeralattjáró sem mutatkozott, — a német radar berendezéseket is teljesen tönkretették a légi támadások. Csak a kísérő hadihajók tüzeinek megnyitása után

A megfigyelés és távolságok meghatározásának oktatása.

(Mégjelent a „Vojennij Vjeszt-
nik“ 1947. évi 4. számában.)

A harcterületnek állandó megfigyelése a harcos fő kötetmei közé tartozik. Azonban, hogy eme kötelességének meg tudjon felelni, erre kiképzése során elő kell készíteni, illetve ki kell képezni.

A Szovjetunió hadseregének — amely hadseregben tudjuk a megfigyelés rendkívül alapos volt — egyik zászlóalj parancsnoka igen eredeti és szellemes módot talált a megfigyelés oktatására.

A zászlóaljparancsnok kiválaszt a terepen egy olyan te-repszakaszt, ahol a kiképzen-dő újoncokat jól elhelyezheti, majd 150—200 m-re 2—3 figyelt helyez el, akik állan-dóan megfigyelik az újoncok és ha harcserűtlenül mozog-nak, azt vaktöltéssel jelzik. Ez a módszer nálunk is ismert és használatos.

Kevésbé vagy egyáltalán
nem ismeretes az alábbi ügyes
képzési mód:

Tetszés szerint, de legalább 40—50 m hosszú védőárok kiásása és rejtése után anna elébe különféle fegyverzetet, használati tárgyakat helyeznek el, úgy azonban, hogy az csak igen alapos megfigyelés után legyen felfedezhető. Ezt követően jelzők a lövészárokban az ellenség működését érzékeltetik, gondosan ügyelve arra, hogy mozgásuk csak éles megfigyelés útján legyen felfedezhető.

Az újoncok magukat rejtve, harszerűen viselkedve, az előterepet állandóan megfigyelik. Majd a gyakorlatvezető parancsára egyenként jelentik, hogy az általuk megjelölt különböző berepponton, milyen megfigyeléseket tettek. Ezután az újoncok felállanak háttal az „ellen-ség” felé és a jelzők áthelye-

zik a tárgyakat más helyekre. Ennek megtörténte után a gyakorlat az előbbihez hasonlóan újra folytatódik.

Ezt szükséghez képest többször megismétlik, mindaddig, amíg kielégítő eredmény nem mutatkozik.

Az ellenség tevékenységének megfigyeltetésére még a következő eljárást is alkalmazták:

A jelzők néhány másodpercig felmutatnak egy-egy tárgyat a lövészárokból, vagy néhány pillanatra kiemelkednek, mindezt azonban úgy csinálják, hogy nehezen legyen észrevehető. Ezután a gyakorlatvezető megkérdezi az újoncokat megfigyeléseikről, észrevételeikről.

Végül a jelzők az ellenség egyes mozdulatait mutatják be különböző távolságokon, különböző körülmények között.

Az újoncok a célokat feljegyzik és megállapítják azok helyét és távolságát. E célok 15–20 perc alatt többször (legalább öt ízben) jelennek meg. (Egyenlően időközökben és más-más helyen.)

E gyakorlatok végén a parancsnok beszedi a feljegyzéseket és megbeszéli a gyakorlatot.

Szotyori László

S. Delfosse: Angol katonaegészségügyi iskola. (Bulletin International des Services de Santé, 1946. No. 1.

Sajátossága, hogy oda nemcsak orvosokat osztanak be, hanem tisztek s altisztek részére is tartanak többhetes elméleti és gyakorlati tanfolyamokat. Az iskola székhelye: Mytchelt (Aldershof). Elhelyezése és felszerelése mintaszerű. Az angolok ezek szerint a közegészségügyet a haditudomány egyik fontos ágának ismerik el, melyet a csapatnak is ismernie kell.

Merényi Gusztáv dr.

kezdték a német parti ütegek szórványos, csaknem eredménytelen tüzelésbe.

*

A meglepetés teljesnek volt mondható. A hajóhad műveleteit tervszerűen végre lehetett hajtani. Az ellenséget váratlan és hirtelen csapás érte. Nem tudták, vajjon valóságos inváziós kísérletről, vagy csupán nagyobbszabású vállalkozásról van szó.

A németek még az 1942 évi Dieppe-i hiedelemben éltek. Ott és akkor azt a tapasztalatot szerezték, hogy a partraszállást a tengerpart mentén lehet visszaverni és mélységi berendezéseknek nincs különös jelentőségük. 1943/44 tele óta, mióta Rommel vette át a franciaországi erők felett a parancsnokságot, jelentős változások történtek ugyan, de az építkezések még folyamatban voltak, amikor az invázió megindult. Főleg *vízalatti újabb akadályrendszert* telepítettek azzal a céllal, hogy a támadókat így megakasztják és a védő tüzérség megsemmisítő tüzeinek teszik majd ki. Ezek az akadályok, — acélból kovácsolt *csillagszerű létesítmények*, — *hajlított vasútsínek* és egyebek — apálynál és dagálynál egyaránt elő voltak készítve. Közben *aknák és robbanó töltetek* zárták a hézagokat. A parton aránylag kevesebb akna feküdt — a támadók itt kevesebb nehézséggel jutottak tovább.

A heves légi és hajótűz dacára a német partvédelmi erők nem voltak még teljességgel leküzdve, amikor az első osztagok partraszálltak. Érdekes, hogy a védelmi rendszer megszálló erőit jórészt nem németekből toborozták. Csak a „drill” volt „teuton”, ahogy Eisenhower megjegyzi. Ez persze bizonyos „*Maginot vonalbeli szellem*” hozott létre, amihez még az emberek aránylag gyenge erőállapota is hozzájárult.

Mindenestre hajnali két órakor, — tehát még az első partraszállók előtt megkezdették a *légi szállítású egységeket* az inváziós partszakasz két szárnyára szállítani. Ez volt az addig legnagyobb szabású ilyen művelet, amelyen összesen 2390 szállítógép és 867 vitorlázógép vett részt.

A náci védelem fokozatosan roppant össze a támadók előtt. Csak a Ny.-i szárnyon, a Cotentin-félszigeten, találtak a légi szállítással érkezett 82. és 101. amerikai hadosztályok kezdetben komolyabb ellenállásra. A 101. hadosztály 6600 embere egy 40 km széles és 25 km mély terület felett ugrott ki és felszerelésük 60 százaléka odaveszett. De még a rákövetkező éjszaka folyamán sikerült erősítéseket átszállítani. Június 7-én reggel a 82. hadosztály már helyreállította az összeköttetést a tenger felől partraszállt egységekkel.

Körülbelül öt napig tartott, míg az első összefüggő szűkebb hídfőt kialakították, ahol már az ellátás és erősítések számára szállárd alapot lehetett teremteni.

A hadművelet első hat napja alatt 326.547 embert, 54.186 járművet és 104.000 tonna anyagot tettek partra.

Két, egymástól távolabb fekvő szűkebb hídfő egyesülése után június 11-én a partraszállás sikerültnek volt tekinthető. Innen indult azután a további előretörés, mely végeredményben Franciaország és a Ny. német erők sorsát eldöntötte.

Július 8-án indította meg Montgomery nagy támadását Caen ellen. Tíz nappal később elesik St. Lô és a Vire előtt fekvő magaslati terület. Ezzel egy nagyszabású további áttörés feltételei adva voltak.

Hiába kezdték meg a németek július 12-től kezdve London-nak *szárnyasbombákkal* való lövetését, — hiába vár a 15. német hadsereg 19 hadosztálya a Pas de Calais-n, — többé sohasem sikerült nekik tartósan felszabadulni attól a végzetes nyomástól, mely az atlanti erődvonal áttörése után keletkezett.

Július 28-án Coutances kerül amerikai kézbe, — a német visszavonulást ott elvágták. Eisenhower már 23-án szűkebb törzsével átköltözött francia területre. *Montgomery tábornagy* a kezdeti válságos idők alatt még az összes partraszállt erők felett parancsnokolt. — Ezt a szervezetet tartották fenn augusztus 1. és szeptember 1. között

is, amíg végezetül az amerikai főparancsnok a közben megalakult két hadseregszertartó felett átvette a parancsnokságot.

Mint izgalmas filmdráma peregnék szemünk előtt a további helyzetek. Részletes ismertetésük meghaladná e vázlatos beszámoló terjedelmét. Csak két olyan eseményre kívánom még felhívni Eisenhower könyve nyomán a figyelmet, mely újszerűségénél fogva nagyobb érdeklődésünkre is számot tarthat.

A Francia Belső Arcvonalnak, az F. F. I. (Forces Francaises de l'Interieur) szerepe érdemel külön kiemelés. A Bretagne elfoglalásánál, de később is, az egész előnyomulás folyamán hatalmas segítséget jelentettek azok a szétszórta *partizán* és *roham osztagok*, melyek júniustól már bekapcsolódtak a támadó haderők működésébe. Magjukat részben a 4. francia ejtőernyős zászlóalj alkotta. Augusztus 4-ről 5-re, éjjel az F. F. I. vezető törzsét már Bretagne-ba szállították és az vezette a partizánok mozgalmát.

A szövetségesek előnyomulása alatt ezek az egységek fontos és nélkülözhetetlen segítséget jelentettek a visszavonuló ellenség nyugtalanításánál, — műtárgyak és közlekedési vonalak rombolásánál, illetve ilyenek megőrzésénél a támadók részére. Mint *hírszerzők* is kiválóan beváltak. Sikertől nekik a németek által még kézben tartott területeken az izgalomnak és gyűlöletnek olyan fokát feléleszteti, hogy a náci vezetés és hírközlés teljes tehetetlenségbe fulladt.

Egy másik kiemelkedő részlet az invázió történelmében az a nagyarányú *légi szállítási művelet*, melyet a Szajnában való átjutás után a német határhoz való előretörés közben hajtottak végre. A „Market“ megjelölésű művelet a szövetségesek addig lefolyt *legnagyobb szabású légi szállítása* volt. Szeptember 17. és 30-a között 20.190 ejtőernyős ért földet, — a 82. és 101. amerikai, — az 1. angol légiszállítási hadosztály és az 1.

lengyel ejtőernyős dandár, a Rajna alsó folyásánál Grave, Nijmegen és Arnheim körzetében. További 13.700 főt, *vitorlázó gépekkel* és még 900 főt *repülőszállítással* raktak ki azon a *szükségrepülőtéren*, melyet az *ejtőernyős csapatok* előzőleg erre alkalmassá tettek. Ezen a 35.000 emberen kívül 5230 tonna anyagot, 1927 járművet és 568 löveget is szállítottak át légi úton, összesen körülbelül 7800 fellszállással.

Bár a hadművelet harcászati kihatása nem a kidolgozott tervek szerint alakult, mert az ugyanakkor Nijmegen felé támadásra rendelt páncélos erőkkel a kapcsolat nem lett teljes és ezeket vissza is kellett vonni, — mégis értékes és főleg a jövő szempontjából tanulságos részleteket ismerhetünk meg belőle.

De ugyanígy találkozunk a *légi szállítási műveletek* további felhasználására főleg az *ellátás és utánpótlás* érdekében. A közép-németországi előnyomulás alatt a szövetséges csapatok zömét az Elba és a Muide, meg az Érchegeység vonalában meg kellett állítani, amikor a szovjetcsapatokkal való összeköttetés érdekében Torgau felé gyors kötelékeket már előreirányítottak. A megállás oka *ellátási nehézségeken* múlt. Már Franciaországban is az előnyomulás alatt használtak utánpótlási célokra szállító repülőgépeket, — de a „*repülő teherkocsik*“ elnevezésű szállító gépek a hadjárat végső fázisában egészen kiváló hasznot nyújtottak.

1945 áprilisában szükségrepülőtereken az arcvonal közelében körülbelül 1500 szállító repülőgép ért földet, több mint 20.000 fellszállás után. Az élcsapatok számára több mint 60.000 tonna anyagot, 40 millió liter üzemanyagot szállítottak légi úton előre.

*

Április 25-én az V. amerikai hadtest 273. ezredének járőrei elérve az Elbát, Torgaunál felvették a kapcsolatot az 58. *szovjet gárda hadosztály* egységeivel. A keleti és nyugati arcvonal egyesülése így megtörtént. Németország hadászatiilag is keréketört.

A május 3. és 4-én megkezdődő kapitulációs tárgyalásokat a német gyorsított új „kormányzat“ minden erőlködése ellenére a szovjet és angolszász katonai vezérlet már közösen folytatta és fejezte be.

Ry.

Zolnierz Polski. (Zolnierz Polski (Lengyel Honvéd), 1947. évi 48. számából.)

Ha egyéb nem is volna benne, mint 88 aktuális, elsőrendű felvétel, — köztük 12 díjazott művészi fénykép, — megérdemelné érdeklődésünket.

Rovatai: Szóban és írásban. — a lengyel honvédség, a lengyel nemzet és a világhelyzet minden síkján mozognak. A cikkek közül különösen az alábbiak tűnnek fel: — Beszámoló a Z. W. M. első varsói kongresszusáról. Széljegyzetek a világpolitika területéről. — A kémek nagy-piac. — Beszámoló 400 tiszt gyalogsági kiképzőtanfolyamáról. — Ennek tárgya: ezredparancsnoki, hadosztály vezérkari főnöki, ezredsegédtiszt, zászlóaljparancsnoki és századparancsnoki kiképzés elméleti és gyakorlati vonalon. — Hazai és nemzetközi sporthíradó. — Keresztretjtény és sakkrovat.

Körtörténeti cikkek: Hitler 40 ártatlanja. — Jártam Lenin-grádban. — Beszámoló a fényképpályázatokról. — Két munkaév a visszacsatolt sziléziai Elbingben.

Szépirodalom: Fejfa az Odera partján. Irta: Galazkie-wicz Mátyás. Ez az elbeszélés nem hivatásos író tollának a gyümölcse, hanem most feltűnt népi íróé. Meglátása, fel-fogása, eredetisége, nyelvkészsége nagy ígéretként hat.

Irodalmi pályázat és általános ismeretterjesztő cikkek fejezik be a szövegtartalmat.

A gazdag képtartalom méltó kiegészítése a szövegrésznek. Sikertől riporterképek közlik Zymienski Mihály marsall, Cyrankiewicz miniszterelnök, Gomolka m. e. helyettes, a lengyel és a világsport képviselőinek képeit. Jellemző és tanulságos felvételek számolnak be a gyalogsági kiképzésről, az újraépítő munka folyásáról és szellemes rajzok gondoskodnak egészséges tréfáról és az olvasók felde-rítéséről.

F—a